

Ангел Каралийчев
Вълкът и кучето

Остаряло кучето, което вардело стадото на овчарите в планината. Отслабнали му очите, изпадали му зъбите, запрели му краката.

– Туй куче – рекъл единият от овчарите – вече не е за нас. Не може да се опре на вълците. Някоя нощ зверовете ще се вмъкнат в кошарата и ще ни издушат овцете.

– Какво да го правим? – попитал вторият овчар.

– Ще му вържа аз утре заран един камък на шията – заканил се първият – и ще го бутна в дълбокия вир над воденицата. Сетне ще слеза в село и ще намеря друго – по-младо и по-яко.

А кучето в туй време подслушвало. Като разбрало какво го чака, то изтръпнало, повъртяло се насам-натам като щуроглаво и решило да побегне. Изоставило стадото и хукнало към гората. В най-големия пущи-нак го срещнал сивият вълк.

– Къде бягаш, братовчеде? – спрял го вълкът. Овчарското куче му разказало неволята си. Като го изслушал, вълкът поклатил глава:

– Неблагодарни хора са твоите стопани – рекъл той, – но аз ще ти помогна да останеш в кошарата. Чувай какво ще направиме. Ти се върни пак при овчарите и легни под кърмилото. Довечера като притъмнее, аз ще пристигна, ще прескоча оградата, ще грабна една овца, ще се спусна към гората, но няма да бягам презглава, а ще потичвам едвам-едвам. Ти пък почни да лаеш, колкото глас имаш, дигни олелия, додето изскочат навън овчарите. Сетне бягай подире ми. Накрай гората аз ще ти дам овцата непокътната. И да видиш какво ще стане.

Вечерта, щом овчарите се прибрали и легнали да спят – вълкът грабнал виторогия овен на стадото и го помъкнал към гората. Бре, че като лавнало старото куче, всичко живо събудило и – беж подир вълка. Сивият горски звяр на два-три пъти се поспирал, додето го настигне немощното куче. По едно време овчарите чули давичкане, ръмжене, тракане на зъби и когато стигнали до гората, заварили своето старо куче – запхтяно, овена – непокътнат, а вълка го нямало – побягнал.

По-големият брат помилвал кучето по главата и рекъл на по-малкия:

– Видя ли каква юначина излезе! А пък ти искаше да го давиш...

– Аз го гледай как се влачи й ей мислех, че с него е свършено – замислено отвърнал по-малкият и подкарал напреде си овена.

Като стигнали в кошарата, овчарите дали на кучето за награда цяла копаня суроватка.

Минало лятото. Рукнали есенните дъждове, задухали зимните виелици. През една тъмна нощ кучето усетило, че някой дращи по вратата.

Отворило я с предния си крак и що да види? Напреде му седи клекнал сивият вълк – измършавял, грохнал, само кожа и кокали.

– Тука ли са овчарите? – попитал вълкът.

– Няма ги. Отидоха на сватба. Ще женят по-младия.

– Моля ти се, дай ми едно агне, защото умирам от глад.

– Дума да не става – отвърнало кучето. – Ако ти отнесеш тая нош агне от стадото, знаеш утре какво ме чака: камък на шията. Но аз не съм забравило добрината, която ми стори, и за да ти се отплатя – ще те заведа в селото на сватбата. В готварницата има седем печени агнета. Тая вечер им теглиха ножа. Което щеш – него изяж!

– А как ще вляза? – попитал вълкът и сладко преглътна.

– Лесна работа. Готварницата е затворена с дървено мандало. Натиснеш ли с крак Дръжката му – вратата сама се отваря. Само че трябва да ти кажа още едно нещо: под полицата има две дървени ведрa, пълни с вино. Не пий вино, защото може да те сполети беда. Хайде сега слизай в село!

Затекъл се гладният вълк надолу и – право в къщата на овчарите. Лесно я намерил, защото там свирели гайди и тумкали тъпани. Приближил се крадешком до готварницата, изправил се на задните си крака, погледнал през прозорчето: вътре няма никой. Само печените агнета наредени в големи тави – едно до друго. Бутнал с крак мандалото, открял вратата, влязъл вътре и на бърза ръка опер-дашил две агнета. След като си засолил, сивият вълк, наместо да бяга, клекнал над едното ведро – да опита виното. Смръкнал малко – усладило му се. Захванал да лочи, додето направил главата. Станало му весело. Олюлял се назад–напред и надал силен вълчи вой.

Сватбарите, които били вътре в къщата, наскачали от трапезата, грабясали кой каквото намери и хубаво наложили гърба на опопения гостенин. Смазан от бой, сивият вълк едвам се завлякъл в планината при кучето и му рекъл:

– Аз те отървах от камъка, дето щяха да го нахлузят на шията ти, а ти ме проводи в село, да ме пребият. Но аз няма да оставя тая работа току-тъй. Ще се бия с тебе. Отивам да повикам съюзниците си.

– Щом като не можем да се спогодим – ще се бием! – отвърнало кучето.

На другия ден вълкът събрал всичките горски зверове: мечки, лисици, зайци, таралежи, и ги повел срещу противника си, а кучето изкарало на бойното поле само една котка и една гъска, защото други домашни животни в кошарата нямало.

Вълчите съюзници се наредили в боен строй накрай гората и вперили очи. Вълкът поръчал на заека да се покатери на едно дърво и да гледа идат ли враговете. По едно време заекът се развикал от върха на дървото:

– Идат! Идат!

– Кой води войската им? – попитал вълкът.

– Най-напред крачи едно мустакато чудовище със светнали очи. То си размахва сабята и вика:

– Ей така ще ги сечем! Ей така! Ей така!

(То било котката, която си мяткала опашката наляво и надясно.)

– А подир чудовището – попитала мечката.

– Подир него тича нещо по-страшно и само вика: така, така, така!
(А то било гъската, която винаги си грочи: ка, ка, ка!)

– А най-подир? – извикала лисицата към заека.

– Най-подир тича един опитомен лъв.

– Бягайте, като е тъй, да бягаме, защото косъм няма да остане от нас! – ревнола мечката и се въртнала назад.

Подире й се навървили и другите горски зверове. А заекът се хвърлил от дървото, дигнал лапичките си и се предал.

Мечката навлязла в една нива с висока ръж, току-що изкласила. Както бягала, класовете я удряли отзад и горката мецана, додето излезе от нивата, изгубила ума и дума. Вълкът кривнал настрани и се сринал по един сипей, подгонен от съборените камъни, които го удряли по кълките. Преекундил се презглава. Насмалко щяло да му се пукне сърцето.

Най-сетне съюзниците спрели, да отдъхнат на една тиха горска полянка.

– Страшна работа – рекла мецана. – Едвам отървах кожата. По едно време, като зачаткаха подире ми ония ми ти куршуми–същинска градушка. Добре, че кожата ми е яка, не можах да я пробият.

– Ами аз какво изпатих! – въздъхнал вълкът. – Кучето ме настигна на един сипей и почна да събаря цели канари отгоре ми. Изпотроши ми кокалите. Хей, братя, да знаете, че отсега нататък няма да мина край кошарата му!

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев
Български народни приказки
Издаелство „Народна младеж“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3558>]